

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XVI. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

2023. JÚNIUS

ÁRA: 300 Ft

www.martinus.hu

VÁLJUNK NYITOTT KAPUKKÁ A TÁRSADALOMBAN!

MAGYARORSZÁGON JÁRT FERENC PÁPA

Váljunk nyitott kapukká a társadalomban!

Hazánkba látogatott Ferenc pápa

Április 28-30. között apostoli látogatást tett Magyarországon Ferenc pápa. Találkozott a papsággal, az ifjúsággal, rászorulókkal, a tudományos élet képviselőivel, utolsó napján szentmisét mutatott be a Kossuth téren. Megtisztelő egyházmegyénk számára, hogy Brenner József atya is tanúságot tett János testvéréről, és hivatásáról a pápa előtt. Lapunkban néhány élménybeszámolót is közlünk olyanoktól, akik egyes eseményeken személyesen is részt vettek és közlőlől látták, hallották a Szentatyát.

Fotók: Csapó József, Lambert Attila, Merényi Zita, Turjányi Tuzson / Magyar Kurír

Egészen különleges figyelemmel fordul a magyar nép felé

Dr. Székely János megyéspüspök a Mária Rádióban osztotta meg gondolatait Ferenc pápa magyarországi látogatásáról. Az alábbiakban az elhangzott műsor leírt változatát olvashatják.

Ferenc pápa rövid időn belül harmadszor is találkozott a magyarsággal. Találkozott velünk Csíksomlyón, utána az Eucharisztikus Kongresszuson, és most a nem régiben történt gyönyörű látogatása során. Ebből is láthatjuk és láthatja a világ, hogy Ferenc pápának nincsen ellenérzése a magyarsággal szemben. Megígérte a repülőgépen a Kongresszus után, hogy el fog jönni, és így is tett, meglátogatott minket. Egészen különleges figyelemmel fordul a magyar nép felé. Talán ott van e mögött az ő életének néhány nagyon fontos tapasztalata. Buenos Airesben az Angolkisasszony közösségben volt néhány magyar nővér, akiknek a tanúságtétele, a tehetsége, a hite, a megszenvedett életsorsuk, ahogyan Magyarországot a kommunizmus miatt el kellett hagyniuk, nagyon mélyen hatott Ferenc pápára fiatal pap korában. Ugyancsak némelyik rendtársának az élete, például Jálcs Ferenc atyának az élete, az ő szegények iránti szeretete és szolgálata döbbenetes erővel belevésődött a pápa emlékezetébe. Amikor Habsburg Eduárddal, a magyar vatikáni nagykövettel találkozott, és Habsburg Eduárd úgy mutatkozott be, hogy ő a magyar államnak a vatikáni nagykövete, akkor a pápa csak ennyit mondott: „a magyarok hősök”. Tud valamit a mi nagyon nehéz, sok szenvedésekkel teli, de mégis csodálatos történelmünkről, amelynek során Isten kegyelmei szinte kézzelfoghatók. A Szűzanyának följánlott nemzetet egy nagyon nehéz helyén Európának, nagyon sok tragikus történelmi korszak után – a tatárjárás, a török dúlásnak az óriási vérvesztései ellenére is – az Úristen megőrizte. A pápalátogatásnak voltak gyönyörű csúcspontjai. Úgy gondolom, az egyik

ilyen nagy csúcspont Brenner József atya tanúságtétele volt. Ahogyan ő elmondta Boldog Brenner Jánosnak, a testvérének a vértanúságát, a családjuk életét, a pápa megrendült, és ahogy Brenner József atya odament hozzá, a pápa fölállt és megcsókolta a kezét. Találkozott ezzel a sokat szenvedett múltunkkal, ennek a mélységével, a sokszor – ahogyan ő mondta –, sziklaszilárd, grániterős hittel, ami nagyon sok magyar emberben, hála Istennek, megvan. Egy másik ilyen nagyon nagy csúcspont volt, úgy gondolom, a szegényekkel való találkozás végén a cigány kórus éneke. Maga a pápa is felfigyelt erre a nagyon lelkes, szívből jövő énekre. Kérte a kísérőit, hogy vigyék őt oda. A cigányok, ahogy látták, hogy jön a Szentatyá, megáldották őt egy gyönyörű énekkel. Több cigány embernek folytak a könnyei. VI. Pál pápa azt mondta, hogy a cigányok nem az egyház periferiáján, hanem az egyház szívében vannak. Ezt élhettük át ott, szombat reggel a Rózsák terén. A pápa szívében hordozza a szegényeket, és a cigány testvéreket is. Gyönyörű volt a találkozás a fiatalokkal, ahol a pápa fantasztikus energiával, vidámsággal, örömmel tanította őket rengeteg mindenre. Akár arra, hogy az igazi válaszok nem az internetről, hanem a tabernákulumból jönnek. Az élet nem virtuális, hanem reális, valóságos. Ezt keressék! Bátran, áldozatokat nem kímélve keressék az igazi értékeket, „aki mer, az nyer” – idézte a pápa a magyar közmondást. Sok más nagyon fontos mondat hangzott el, Ferenc pápa beszélt arról, hogy Európának újra meg kellene találnia a szívét. Meg kellene találnunk Európa

lelkét. Azt a fajta lelkületet, amellyel valaha az Európai Unió létrejött. Ahogy a nagy alapítók: De Gasperi, Adenauer és Robert Schumann lelkében megszületett az egyesülő, az unióban összekapcsolódó nemzetek álma. Beszélt a pápa arról is, hogy az egység az Európai Unióban nem egyformaságot kell, hogy jelentsen, hanem tiszteletben kell tartani minden nép sajátosságát, az identitását. Beszélt a rászoruló, a menekültek befogadásáról, de ezzel kapcsolatban megemlítette, hogy legális befogadásról, bevándorlásról gondolkodik, biztonságos utakról. Köszönetet mondott azért, amit az Ukrajnából érkező rengeteg menekült felé a magyar nemzet megtett az elmúlt hónapokban. Megköszönte azt is, ahogy a közel-keleti üldözött keresztényeket igyekeznek segíteni a magyar állam. Beszélt a család értékéről. Többek között arról, hogy az abortuszhoz való állítólagos jog hangoztatása az emberiség tragikus kudarca, veresége. Beszélt arról, hogy a genderideológia a férfi és a nő közötti különbözőséget eliminálni, tagadni törekszik. Nem veszi észre, mennyire ártalmas a különböző társadalmaknak az életében. És gyönyörű volt, ahogyan beszélt és imádkozott a békéért. Megemlítve nem csak az ukrán, hanem az orosz népet is. Megemlítve azt, hogy mind a két nemzet a Szűzanyának van följánlva. Hálát adunk Ferenc pápa látogatásáért! Imádkozunk azért, hogy gyümölcsöt hozzon ez a sok-sok ajándék, amit kaptunk, a nemzetünk lelki megújulásában lépés legyen a béke irányába, gyümölcsöt hozzon az egész világ számára!

Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök Próbáljuk életre váltani a rendkívül magvas tanítást!

„Krisztus a jövőnk” – ez lett a hivatalos jelmondata Ferenc pápa magyarországi látogatásának, amelyre április 28-30. között került sor Budapesten. Adódik a kérdés, hogy vidéki helyszínek miért nem szerepeltek a programban? Bár az előzetes tervek így kerültek benyújtásra a Vatikán illetékes szervezőbizottsága felé, ugyanakkor csaknem napi szinten látva a bejátszásokat a Szentatyáról, meg kell értenünk a végső döntés okát: a pápa jórészt toloszékhez van kötve, ebben az állapotban nem lehet őt kitenni a nagyobb fizikai igénybevételt jelentő utaztatásoknak. Hogy miért jött mégis újra Magyarországra?! Igaz, hogy 2021 őszén, az Eucharisztikus Kongresszus végén megígérte, hogy el fog jönni még egyszer, de ez sokaknak udvariassági formulának tűnt. Nemzetközi szinten is meglepő ez a mostani

út: ez volt a 41. külföldi útja, de olyanra nem volt példa, hogy újra visszamenjen egy már meglátogatott országba! Kissé irigykedve is néznek ránk, miért döntött így Ferenc pápa. Akik személyesen részt tudtak rajta venni, velem együtt, megerősítik milyen kegyelmi időszak volt ez az áprilisi hétvége... És amiről sokan beszélnek azóta is – bár a személyességet nem tudja pótolni sem az online közvetítés, sem a rádió –, mégis a különféle okokból otthonmaradtak is meglepően sokat érzékelték mindebből. Egy dolgot emelnék ki a rengeteg kincs közül, amivel személy szerint nagyon gazdagodtam, ez pedig a Szentatyá alázatos viselkedése. A péteri gyűrűnek kijáró csók kezd kiveszni az egyházi illemtanból... úgy tűnik, mintha maga Ferenc pápa se szeretné életben tartani. Ugyanakkor néha ő is tesz rendkívüli külső gesztusokat, ezek

közé tartozik az is, amikor maga a pápa csókol kezet valakinek. A pénteki Szent István-bazilikában tartott találkozáson kétszer is lehettünk ennek tanúi. Egy szeged-csanádi egyházmegyes idős paptestvér, a szintén kerekesszékes Kardos Mihály atya mellett hosszabban elidőzött a Szentatyá. Az atya betegsége miatt mindkét lábát elvesztette és egy hajléktalanokat ápoló kórházban végzi papi szolgálatát, és a pápa kezet csókolt neki. A mi szívünket rendkívül megdobogtatta az is, amikor a papság nevében köszöntött mondó Brenner József nagyprépost is megkapta ezt a kitüntető pápai gesztust: Ferenc pápa kezet csókolt a vértanú pap tanúságtevő fivérének! Szentatyá, ezt is, a rendkívüli alázatot, és nagyon sok mindent köszönünk! Próbáljuk életre váltani a rendkívül magvas tanítást!

A pápalátogatás margójára

Ferenc pápa utazása előtt így nyilatkozott: „Budapestre utazom, újra magamhoz ölehetek egy számomra oly kedves egyházat és népet!”

A Ferenc pápával való találkozás során a közelséget, figyelmességet és együttérző jelenlétet tapasztalhattunk meg. Isten stílusát éltük meg rajta keresztül, amelyről a látogatása során sokszor beszélt nekünk: közelség, együttérzés, gyöngédség.

A legmeghatóbb pillanat az volt a számomra, amikor a Szent István-bazilikában Brenner József ny. püspöki helynök, nagyprépost köszöntötte a Szentatyát a papság nevében. Amikor köszöntője után Helynök úr a Szentatyá elé lépett, Ferenc pápa kezet csókolt Brenner atyának, mintegy köszönetképpen tanúságtevő papi életéért.

Útjáról visszatérve Ferenc pápa így nyilatkozott meg a magyarokról: „A magyar nép szilárd keresztény gyökereit próbára tették. Tűzben próbálták meg hitüket. A 20. században heves ateista keresztény-üldözés zajlott, püspököket, papokat, szerzeteseket, világi hívőket öltek meg vagy fosztottak meg szabadságuktól. Miközben a hit fáját megpróbálták kivágni, a gyökerek érintetlenek maradtak: megmaradt egy rejtőző, de élő, erős egyház az evangélium erejével.”

Ferenc pápa bölcsőssel, és nem sírokkal teli világot kívánt, és a Szűzanyára bízott minden magyart és Európát, valamint azt kívánta, hogy a tevékeny szeretet nyelvét beszéljük a mindennapokban. Adja az Úr, hogy így legyen!

Dr. Perger Gyula
köszegi plébános

Fotók: Vatican Media/ Magyar Kurír

Közösség, elmélyülés, meghívás: talán így tudnám jellemezni a Ferenc pápával töltött, dicsőítéssel egybekötött ifjúsági estet a legmegfelelőbben. Úgy gondolom, hogy ez az esemény, csakúgy mint engem, megérintett minden jelenlévőt. Azokat is, akik még nem adták át életüket Istennek, akiket alapvetően csak az a vágy hajtott, hogy lássák a Szentatyát. Hiszem, hogy a Szentlélek működött akkor és ott, abban a hatalmas csarnokban, ahol csaknem tizenegyezren gyűltünk össze és dicsőítéssel, imádsággal vártuk Ferenc pápát. Továbbá bízom abban is, hogy mindnyájan valami egészen különös ajándékkal a szívünkben hagyhattuk el aznap este a sportarénát. Idő kellett ahhoz, hogy tudatosodjon bennem, milyen jelentőséggel

Ferenc pápa gondolatai a fiatalokhoz: cél és edzés, az ima és a csend, bátor igazságkeresés. Ferenc pápa szombaton délután találkozott mintegy 11000 fiatallal a budapesti Papp László Sportarénában. A Szentatya érkezése előtt dicsőítő énekek és imák, illetve tanúságtételek hangzottak el. Mielőtt a Szentatya elkezdte beszédét, a néptáncosok megmutatták a magyar kultúra táncát, melyre később a Szentatya reflektált is beszédében. Megköszönte a táncot, az énekeket, illetve a fiatalok által elmondott tanúságtételeket. Ferenc pápa jelmondata, amit anyanyelvünkön, magyarul is elmondott, az volt: aki mer, az nyer.

Így láttam a pápát én. Erre legalább két gondolatom akad. Röviden: április 30-án az Alkotmány utcai kivetítő felületén. A hosszabb: nem helyhez és a korlátokkal értelmezett időhöz kapcsolható. Rendszeresen hallgatva a Vatikáni Rádió magyar adásait, figyelemmel kísérem Ferenc pápa péteri szolgálatát. Erőfeszítéseit az evangélium értékeinek közvetítésében, a béke, a teremtett világ, az emberi méltóság megóvásában, az egyetemes, világméretű testvériség lelkületének munkálásában. Örömmel látom, hallom, hogy a gyerme-

bír az egyházfő külön találkozása velünk, magyarországi fiatalokkal, mely során megosztotta velünk gondolatait, áldását adva mindannyiunkra. Mindez nem csupán azért rendkívüli, mert hallhattuk a hozzánk intézett üzenetét személyesen; nem, ennél többről van szó. Az ő személye a kulcs, ugyanis ő volt az az ok, amiért a fiatalság szíve, hacsak egy rövid időre is, de együtt dobogott, s ily módon ő adott reményt arra, hogy Jézus tanításának magva a fiatalok szívében jól termő talajra találjon. Ebből is látszik, milyen csodálatosak az Úr útjai: az ifjú, felnövekvő generáció, mely a való életben egyre kevesebb tiszteletet ad az időseknek, most a 86 éves Szentatya szavait issza, s az ő gondolatait hallva megmozdul valami

Felemelő érzést éltem át felnőtt gyermekeimmel a pápai szentmisén. A Szentatya szavait mélyen magamba véstem. Arra kért bennünket, hogy nyissuk ki a kapukat és engedjük szívünkbe az élet Urát. Fogadjuk be az élet igéjét, amellyel vigasztal és gyógyít bennünket. Imádkozzunk a békéért, mert bölcsők kelleneek, és nem sírokkal teli jövő.

Ezzel a gondolattal is buzdítja a fiatalokat, hogy merjenek tenni, hiszen akkor elérhetik céljaikat. A Szentatya körbement az Arénában, ahol a fiatalok, azaz mi, testközelből találkozhattak vele. Volt szerencsém nagyjából két méter távolságból látni őt, majd végignézni, ahogy személyesen köszönt minden mozgásukban korlátozott vagy fogyatékkal élő fiatalot, akik megjelentek a rendezvényen. Miután elhangzott beszéde és megáldotta a jelenlévőket, szentségimádás következett. A szentségimádáson volt szakkollégistánk, Pongrácz Benedek diakónus is segédkezett. Elképesztő energia érződött a levegőben a szentségimádás közben, hiszen mikor 11000 fiatal egyszerre dicsőít, énekel, nincs szükség szavakra.

kek, fiatalok, fiatal házások nagyon értékesek számára. Életállapotomból – már nyugdíjas vagyok – fakadóan különösen is megszólít tanítása, amellyel a leselezés „kultúrája” ellen emeli fel szavát. Komfortzónámból kilépve átélhettem a buszos zarándoklat hangulatát. A testvéri egymásra figyelés szeretetmorzsái jó előkészületet jelentettek a szentmiséhez. 1991-ben Szombathelyen, 1996-ban Győrben vehettem részt pápai szentmisén gyermekeimmel. 27 év elteltével jó volt átélni ezt az élményt újra.

a lelkében. Ferenc pápa utat mutatott nekünk egy kétségekkel teli időszakban, melyben erőre és megújult hitre van szükségünk. Kérdése – melyet arra kért, hogy szívünk csendjében gondoljunk át – örökérvényű üzenettel rendelkezik, s rendkívül mély: mit keresünk valójában az életben? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához talán nem is egy percre vagy egy napra van szükség, hanem egy egész életre. Erre az életre hívott meg minket Ferenc pápa.

Adjon Isten erőt, bátorságot, hogy el tudjuk fogadni ezt a meghívást!

Kótyuk Veronika,
Szombathely

Ne féljünk a jövőtől mert Isten velünk van, Krisztus a jövőnk. Nagyon megható volt számomra, hogy Ferenc pápa minden magyart a pártfogó Szűzanyára bízott.

Dr. Márton Katalin,
háziorvos, Celldömölk

Számomra ez egy életre szóló élmény, amelyre majd idős koromban is vissza tudok gondolni, és erőt tudok meríteni belőle, töltekezni tudok.

Pozmics Luca,
szakkollégista

A látogatás eseményeiről készült közvetítéseket látva, a kölcsönös tisztelet és szeretet gesztusait érzékelhettem és azt a bámulatos pásztori helytállást, amelyet napról napra, eseményről eseményre Ferenc pápa gyakorolt. Mindez számomra tanúságtétel volt a Szentlélek működéséről. „Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!”

Marton Imre,
Kőszeg

Hűség az országhoz, hűség a nemzethez!

Június 4-e a Nemzeti Összetartozás Napja. Ekkor emlékezünk meg az 1920-ban ezen a napon aláírt Trianoni Békéről, amely mély sebeket ejtett, és máig ható következményei vannak. Egyházmegyénk nyugati része is ekkor került Ausztriához. Több település azonban sikerült elérni, hogy népszavazással dönthessenek, melyik országhoz akarnak tartozni, és van, ahol a határ-megállapító bizottság meghallgatta a helyieket is. 100 éve, hogy ilyen módon visszakerült a trianoni elcsatolást követően Pornóapáti, Alsó- és Felsőcsatár, Német- és Magyarkeresztes, Horvátlövő, Szentpéterfa, Olmód és Narda. Ezt ünnepelték még januárban Pornóapátiban német és magyar nyelvű hálaadó szentmisével, majd ünnepséggel. Schmalzel Benjámin, a Német Nemzetiségi Önkormányzat képviselője osztotta meg gondolatait az évforduló kapcsán az emlékezőkkel és most olvasóinkkal is.

100 év telt el községünk hazánkhoz való visszatérése óta. Az évforduló alkalmat ad az öröm mellett visszatekintésre, számvetésre. Az örömhöz szomorúság is vegyül. Nagy veszteség volt Burgenland és vele együtt hienz testvéreink Ausztriához csatolása. Emellett szomorú gyász volt községünk Pataki Ferenc plébánosának elvesztése, meggyilkolása. A köztudatban úgy maradt fenn, hogy a szabadsapatosok szekér után kötöttek, majd Szombathely irányába vonszolták. Holttestét a Náraihoz közeli erdőben az út mellett találták meg. Az ünnep alkalmával tekintsünk kicsit vissza a történtekre. A kulcsszó a hűség és párja a hűtlenség. Többször hallhattuk tévesen – újságban is megjelent –, hogy a hűség falvai népszavazást követően kerültek vissza Magyarországhoz. Ez igaz volt Sopronra és környékére, de nem volt igaz a mi régiónkra. Itt a határmegállapító bizottság kiszállt az érintett falvakba, és helyi meghallgatásokat tartott a lakosság nemzeti érzületéről. A hivatalos visszacsatolás Felsőcsatáron és Pornóapátiban történt, nagyszabású rendezvény keretében. A pornóapáti ünnepélyen megjelent az akkor még osztrák megszállás alatt maradt Szentpéterfa horvát népe, espere-plébánosuk és tanítójuk vezetésével. Megjelenésükkel demonstrálták Magyarországhoz való visszatérési szándékukat, amely még váratott magára. 10 év elteltével nagyszabású ünnepséggel trianoni visszacsatolási emlékművet, országzászlótartót avattak, ami akkor a legnyugatibb fekvésű magyarországi Országzászló volt. Nem tudjuk pontosan miért, de a Magyar Nemzeti Népszövetség helyszínül Pornóapátit választotta. Legyünk büszkék rá! Hűség a haza részéről, hogy az ünnepségen Galántai Glock Tivadar horvát, magyar és német nyelven, Sigray Antal gróf pedig magyar és német nyelven, a visszatértek anyanyelvén mondta el beszédét. Az ünnepséget követő napon a Nemzeti Népszövetség képviselői egészen szűk körű ünnepély keretében Szentpéterfán és Felsőcsatáron leplezték le a pornóapáti emléktábla mását. A német nemzetiségű falvak, Vaskeresztes és Pornóapáti tekintetében fontos kiemelni, hogy a saját nemzetiségükkel azonos nemzetű Ausztriára mondtak nemet. És most ugorva az időben, 1941-ben az Anschluss következtében nem Ausztria, hanem a német Harmadik Birodalom volt Magyarország szomszédja. Miért fontos ez? Mert 1941-ben Magyarországon népszámlálást tartottak. És ezen népszámlálást tekinthetjük akár valós népszavazásnak is. Egy kisebbség, az úgynevezett Volksbundisták – akik a magyar állam által engedélyezett szervezet:

Volksbund der Deutschen in Ungarn tagjai voltak – a németekkel szimpatizáltak. A nagy többség viszont kinyilvánította hűségét Magyarországhoz. Többen német hienz mivoltuk ellenére „nemzetisége magyar, anyanyelve német” választ adtak meg a feltett kérdésekre. Ki kell hangsúlyozni, hogy ez nem a második világháború végén, a vesztesre álló német csapatok idején történt. Ellenkezőleg, 1941-ben háborús sikert sikerre halmozott a Harmadik Birodalom. Egy-egy ország meghódítása alkalmával a "Sieg Heil" kiáltások Pornóapátiig hallatszottak a szomszédos osztrák falvakból. Ebben az időben mondtak nemet a sikeres Németországra, és demonstrálón magyar nemzetiségűnek vallották magukat, az anyanyelvüket nem megtagadva. Egészen biztosan mondhatjuk: Hűség Magyarországhoz Jeles, Csillagos Jeles! A háborút követően bűnösnek nyilvánított németiség szenvedését a pornóapáti lakosok sem kerülhették el. 1946-ban a Volksbundista családokat nem kitelepítették, hanem 30-50 kg-os "egy batyuvál" elűzték. Voltak kóssa hírek, hogyan fogadták őket Németországban. Azt mondták nekik: "Ha rendes emberek lettetek volna, akkor nem űzték volna el benneteket!" A megüresedett házakat, ingatlanokat telepesek és igénylők kapták. Ezzel a retorzióval nem fejeződött be a németek szenvedése. 1948-ban a lakosságcsere egyezmény kapcsán magyar családokat hoztak községünkbe. De üres ház, szabad terület ekkor nem volt. A megoldást a 10. parancsolat megszegése jelentette. Mert se házát, se mezejét, se jószágát; de ekkor a házát, mezejét és jószágát vették el a német anyanyelvűektől. Nem kíméltek özvegyen maradtakat, áldott állapotban lévőket. Ha kicsit is belegondolunk a történtekbe, jogosan vetődik fel a kérdés az eseményeket átéltek emberekben: ez volt a magyar haza hálája? Hűtlen volt az akkori magyar kormány hű fiaihoz. Szinte filmpizódszerűen mutatja a haza hűtlenségét az az esemény, mikor a hazáját szolgáló hienz-magyar katona hadifogságból hazatérve otthonában családját nem találja, házában idegenek vannak. Az ünnepen nem öncélú e sérelmek felsorolása, ez szembenézés a múlttal, az elszenvedők keresztje. Ezzel szemben a pornóapáti lakosság hűsége megnyilvánult ezek után abban, hogy a temérdek jogtalanság ellenére semmilyen érdemleges atrocitás nem történt, tudtak együtt dolgozni, együtt ünnepelni, lakodalmat ülni. Számadást folytatva a hűségről, hűséget jelent Potzmann István önkéntes tűzoltóparancsnok kezdeményezése, amikor is 1968-ban, a nagy ellenállás ellenére, a II. világháború hőseire emlé-

kezve márvány emléktáblát avattak. Igaz, ezt csak hajnalban, kizárólag a tűzoltók jelenlétében teheték, kizárva a falu lakosságát. Ezzel a tűzoltók messze megelőzték a régióban levő településeket, akiknél a rendszerváltás körüli időben követték Pornóapáti példáját. Hűséget jelent 1986-ban Pintér Jánosné, Lizi néni kezdeményezésére alakult német asszonykórus, illetve 2011-ben a pornóapáti fiatalok kezdeményezésére alakult Nemzetiségi Táncsoport létrejötte. A hűség sorába – mint hűség Istenhez – mindenképp beletartozik, hogy közösségünkben az elmúlt XX. században 6 kispapot szenteltek, 3-at a XX. század derekán, 3-at pedig a rendszerváltást követően.

Legyünk büszkéek rá! A haza hűségét jelenti, hogy Hende Csaba képviselő kezdeményezésére az Országgyűlés 2014-ben az érintett falvaknak a "Hűség Falvai" címet adományozta. Ezt követően minden érintett közösségben emlékművet

avattak. Köszönet érte! És hűséget jelent a közösségünk részéről az említett trianoni emlékmű felújítása kapcsán a Pornóapáti Német Nemzetiségi Önkormányzat kezdeményezése, miszerint 3 nyelven: horvátul, magyarul és németül történt az eredeti szöveg feliratozása. Ezáltal a közös emlékmű hűen, anyanyelvén tiszteleg a magyarul sok esetben nem is tudó, hazájukhoz visszatért közösségek előtt. Most fel kell tennünk a kérdést: Hogyan állunk az anyanyelvhez való hűséggel? Sok minden történt, ami szinte ellehetetlenítette édes anyanyelvünk életben maradását. Mára a társadalmi kapcsolatokból szinte teljesen kiszorult, de még a családok nyelvhasználatából is. Egyetlen hely maradt, az Isten háza, ahol a hitéletben a német nyelv még eleven, habár sokat veszített fényéből. Itt most meg kell említenünk Tamás atyát, aki annak ellenére, hogy nem volt német szakos, lehetővé tette, sokat fáradozott azon, hogy közösségünkben nagy

mértékben javuljon a hitéletben a német anyanyelvünk használata. Köszönet és hála érte! Ha hagyjuk, hogy anyanyelvünk teljesen elenyésszen, az azt jelentené, hogy helyes volt a békediktátum által elszakítani a mai Burgenland területét, hiszen nemzetiségi identitásuk elvesztését jelentené az ott élők maradása. Ezzel szemben mindazok, akik a német nyelv, az anyanyelvünk megmaradásáért tesznek, azok azt mondják ki, hogy ebben a hazában nem kell nemzetiségi, hieny mivoltunkat feladni. Ez azt is jelenti, hogy igazságtalan döntéssel szakították el hieny testvéreinket Magyarországtól. Ezt fejezi ki az emlékművön elhelyezett plakett a történelmi Magyarországról. Végezetül pedig ez a számadás erősítsen meg bennünket – horvátokat, magyarokat, németeket! Hűségben Istenhez, hazához, nemzetiséghez és anyanyelvhez! Isten áldja Magyarországot és a visszatért közösségeket!

Isten azért hívott, mert terve és célja van velem

Havilapunkban év eleje óta többször is foglalkoztunk az állandó diakonátussal. Pünkösdkor 4 férfit szentelt fel e szolgálatra dr. Székely János megyéspüspök. Köztük volt dr. Marx Gyula is, akivel még a jeles nap előtt a zalaegerszegi Kertvárosi Plébánia közössége készített interjút. A plébánia áprilisi bemutatkozó számából ez a riport kimaradt, de most pótoljuk.

Állandó diakónus-jelöltek. A jobb bal oldalán a második dr. Marx Gyula

Mit jelent, hogy egy plébánia ellátásának főlmentelt szolgálatára készül?

Egyházi szempontból azt jelenti, hogy az állandó diakónus az egyházi rend szentségében részesül, az ezzel együtt járó jogosultságokkal és kötelezettségekkel. Engem azonban legalább ennyire foglalkoztat a kérdés lelki oldala. Mivel a szűkebb környezetemben állandó diakónusok, akikről a példát vehettem volna, nem működtek, püspök atya hívásáig csak egy alig körvonalazódott vágy élt bennem, hogy ilyen módon erősítsem az elkötelezettséget az egyház, és ezen belül a plébánia szolgálatára. Amikor pedig a helyzet komolyra fordult és megkezdtem a közvetlen felkészülést, sok-sok kérdés merült fel bennem: mi egy diakónus konkrét feladata, mi az, ami adott, és mi a választható, alkalmas és méltó vagyok-e erre a tisztségre? Odáig jutottam, hogy kialakult bennem egyfajta zűrzavar és kétség. Egyrésztől biztos voltam abban, hogy Isten azért hívott, mert terve és célja van velem, másrésztől magam sem tudtam eldönteni, mi is az, amire fel kell készülnöm. Végül lelki vezetőmtől kaptam egy megnyugtató választ: A diakónus Isten felszentelt szolgálója. Ez a lényeg, erre hagyatkozva készülhetek, és minden további kérdésre időben választ fogok kapni. Azóta eltelt másfél év, sokat beszélgettem diakónusokkal és jelölt társakkal, láthattam, ki mire számít, és hogyan készül. Leginkább azonban itthon, János atyával folytatott rendszeres találkozóink során alakult ki bennem az elképzelés,

hogy én alapvetően a saját plébániámon szeretnék szolgálni, s szívesen veszek részt minden munkában, amely itt adódik, s amelyet plébánosom rám bíz. Itt sok mindenben otthonosan mozoghatok, hiszen az oltár körüli szolgálatban, vagy pl. béralkozásra, házasságra készülők felkészítésében lekipásztori munkatársként, majd akolitusként eddig is részt vettem. Ha pedig új feladatokra kapok megbízást, számíthatok a közösségünk jóindulatú támogatására, ahogy eddig is elnézték nekem, ha valami nem sikerült tökéletesen.

Mit szolt ehhez a családjára?

Érdekes, hogy engem ez a hivatás akkor talált meg, amikor civil foglalkozásomban már az utolsó aktív éveimet töltöttem, s az osztályunkban a második legidősebb tanuló vagyok. Ebből adódóan a helyzetem is más, mint azon társaimé, akik még több kisgyermeket nevelnek. A mi gyermekeink már felnőtt korúak, függetlenek tőlünk. Így nekem csak a feleségemmel kell egyeztetnem a teendőket, ő pedig – ahogy korábban is mindig – támogatja az elhatározásomat. Kezdetből számíthattam a segítségére és az imáira. Talán az sem kizárt, hogy a gyerekek között akad majd, aki követ ebben a hivatásban, jó lenne egyszer azt látnom, hogy egyik-másik fiam is az Úr szolgálatának ezt a módját választja.

Milyen feladatokat végezhet egy diakónus?

Alapvető a liturgikus, oltár körüli szolgálat, ezt valamennyi diakónus végzi a római misekönyv általános rendelkezéseiben leírt rend szerint. A képzésünket irányító diakónus testvérek arra biztatnak minket, hogy emellett válasszunk magunknak egy területet, amelybe bedolgozhatjuk magunkat. Ez lehet lelki vezetés, szociális munka, hitoktatás, vagy más oktatási jellegű feladatok, kórház- vagy börtönpasztoráció, de akár egy megüresedett plébánia adminisztratív vezetése is felszentelt pap irányítása mellett. Tág tere nyílik annak is, hogy az egyházmegye egyes feladataiban részt vegyünk, újságot szerkesszünk, különböző munkacsoportokat vezessünk, vagy akár az egyházmegyei bíróság kötelékében találjunk munkát és feladatot. Meglepő, hogy a civil szakmai képzettségünk mennyi mindenben hasznosulhat egyházi területen is.

Milyen kihívásokkal kell ma megbirkóznia egy városi plébániának?

Úgy látom, hogy azok a hagyományos értékek, amelyek alapján egy hívő keresztény berendezi az életét, és amelyek még a nem hívők számára is természetes közeget jelentettek évszázadokon át, most egy félreértelmezett szabadság eszményre hivatkozva folyamatos és agresszív támadás alatt állnak. Ez egy faluban, kisebb közösségben, ahol az emberek jól ismerik egymást, kevésbé romboló hatású, mint egy nagyobb városban, ahol könnyű elveszni, vagy elbújni. Ezért úgy vélem, hogy egyre nagyobb a csak papíron keresztények, a közömbös emberek aránya. Amíg a fiatalok azt látják, hogy az előttük járók sem veszik komolyan azt, amiről prédikálnak, el fognak fordulni a keresztény értékektől. Nagy szükség van elkötelezett emberekre, mert ugyanakkor nem látom, hogy lenne más, követhető értékrend, s szerintem sokan érzik elveszettnek magukat egy Isten nélküli világban. Jó lenne, ha egy-egy plébánia központja lehetne az emberek vallási, szellemi és kulturális életének, ehhez hiteles, örömet sugárzó keresztényekre, nagyon sok munkára és nagyon sok imára van szükség.

Egyházmegyei zárándoklat Rómában

Május 15-19. között egyházmegyénk római zárándoklatra hívta a híveket. Több busszal indultak útnak Szombathelyről a résztvevők Székely János megyéspüspök vezetésével, hogy az Örök Városban hálát adjanak Batthyány-Strattmann László boldoggá avatásának 20 éves évfordulóján. A zárándoklaton résztvevők felkeresték pl. a Falakon kívüli Szent Pál Bazilikát, a Lateráni Bazilikát, a Szent Péter Bazilikát és részt vettek Ferenc pápa szerdai általános kihallgatásán. Bővebb beszámolóit júniusi lapszámunkban közlünk. Az élményeket most Geszti Lilla és Maurer Péter képein keresztül idézzük meg.

Szeretném az embereket mosolygós, derűs arccal látni, akiknek az a boldogsága, hogy jó az Isten

Lapunkban is már több interjút olvashattak a plébániák megújításáról, mert látható jelei vannak a nehézségeknek: egyre kevesebb a hívő, a templomok padjait is kevesen koptatják, a plébániák körül csökken a közösségek száma. Az okok mellett érdemes néha azt is megemlíteni, hogy mit tudunk tenni Isten Országának építéséért. Mert ez a Krisztustól kapott feladatunk. Erről is beszélgettünk Tokár János OFM szombathelyi plébánossal.

A legtöbb hír napjainkban az Egyházzal kapcsolatban itt Európában általában az, hogy kiürülnek a templomok, bezárnak, eladnak templomokat, vagy le is rombolnak. Egyre kevesebb a hívő, a fiatalok nem találják a helyüket a plébániákon. Mit gondolsz, miért ez a folytonos negatív hang az Egyházzal kapcsolatban, ahelyett, hogy pl. akár az üzenetéről beszélgetnének az emberek? Egyrészt, mert ez a valóság. Tényleg kiürülnek a templomok és nagymértékben csökken a hívők száma, főként kevés a húsz- és harminc éves fiatal. Másrészt igazad van, legalább mi ne ássuk a saját sírunkat! Azaz valóban van mondanivalónk, valóban van örömünk, valóban van mindent felülmúló igazságunk: Isten Országá!

Az egyik legutóbbi hírlevélben olvastam, hogy a Plébániai Tanácsadó Testület ülésén szóba került a plébániai élet megújítása. A plébánián sok közösség működött és működik is, és nem ad hoc módon, hanem valóban rendszeresen. Nem gondolom, hogy üresek lennének a szentmiséken a padosorok és több programot is szerveztek. Miért a kezdeményezés, hogy megújulásra van szükség? Milyennek látod a plébánia életét? Pontosabban megnéztünk egy félórás filmet, és megkérdeztük magunktól: ezt akarjuk-e, így képzeljük-e plébániánk megújulását. Mert addig mindenki lelkesedik, amíg a „más bőrére megy a vásár”, de amikor az következik, hogy ez élesben

megy, holnap neked is oda kell tenned magad, akkor már megfontoltabbak az emberek. Konkrétan azt a kérdést tettem fel, hogy csináljuk-e a Plébániai Lelkipásztori Tervünkben 5 évre megfogalmazott céljainkat, vagy hagyjunk el mindent, és álljunk-e át teljesen a plébánia megújítására, úgy ahogy a filmben ezen a kanadai plébánián tették? Ugyanis két nagy démonnal kell megküzdenünk magunkban. Az egyik a számok. Kevesen vagyunk, fogyunk. És a saját tapasztalaton túl még hosszútávra szóló statisztikával is riogatjuk magunkat. – És persze azt is szem előtt kell tartanunk, hogy „nem az a legjobb ács, aki a legtöbb forgácsot gyártja.” A másik, ami foglyul ejt Georges Bernanos szerint: „Mi keresztények folyamatosan arról beszélünk, a tehetetlenség, a lustaság és a gőg könyveivel, hogy teret veszítünk.” Azaz az önn nyugtatás. Európa most egy krízisen megy keresztül, majd ez is elmúlik, viszont „az én ígéim nem múlnak el soha”. Mit tapasztalunk mi a saját plébániánkon? A csoportjaink eléggé zártak. Azaz mondjuk magunkról, hogy nyitottak vagyunk, de egyrészt egy lépést sem teszünk, hogy bárki is csatlakozzék hozzánk, másrészt, ha jön is valaki, hamar odébb áll, mert nem bírja áttörni ezt a belülről nem érzékelhető gyűrűt. Aztán tényleg erős a hagyományos valóságossághoz való ragaszkodás, hogy ezt mi itt így szoktuk és pont. Illetve, hogy változtassunk talán (sokszor megfoghatatlan, hogy miben), de ne fájjon!

James Mallon: Az Egyház felújítása című könyve, illetve a szerzővel készült interjú adta az alapot a közös gondolkodásra. Az egyik fontos mondata volt, hogy lehetséges a különböző lelkiégi mozgalmakban átélte istentapasztalatokat a hétköznapi vallásgyakorlatba, templomi életbe is átültetni. Szerinted miért nincs meg ez az élmény az emberek számára, amikor templomban vannak? Főként, ha valóban hisszük, hogy Krisztus jelen van az Oltáriszentségben, jelen van a templomban köztünk? Mi hiányzik a ma emberének krisztusi hitéből?

A közös gondolkodástól még messze vagyunk. Inkább beszélgettünk „valamiről”. Persze az is van egy ilyen magukat (a többiekhez képest) jó keresztényeknek tudó csoportban, hogy ez az én hitem, megtartott engem, legyen jó és elég ez másnak is. Azaz hiányzik a spirituális nevelés és önnevelés. Hogy a lelkiiséget lehet mélyebben is megismerni, sőt tanulni, lehet növekedni. Ahogy a misztikusok megfogalmazták: „Uradért Uradat bátran odahagyd!” (Eckhart mester) Vagy másik helyen: „Kisebb szeretet távozz tőlem, mert én a nagyobb Szeretembe szerettem bele!” (Rajmundus Lullus) Aztán a liturgiáról vallott nézetek (a szentmise hangszerelése) is elég különbözőek. Az a benyomásom, hogy nem arra törekszünk, hogy olyan eseményt ünnepeljünk, ami megszólítja az embereket, hanem hogy valamit „elvégezzünk”. Maga a fogalmazás is elárul minket: „elmondtam, vagy elvégeztem a szentmisét”. Persze ez is összetett kérdés, mert sok egyénieskedés, modorosság, sőt bohóckodás felé is elviheti a papot. A hitelesség igazi mércéje az életszentségre való törekvés, aminek kell, hogy külső, látható gyümölcsei is legyenek. Vagy ahogy Bernanos folytatja a fentebbi gondolatsort: „Csakhogy nem a világ részesült Krisztusban, hanem mi, hogy átadjuk őt a világnak. Isten a mi szívünk-ből vonul vissza; csakis bennünk zajlik a kereszténység térvesztése.”

A testületi megbeszélésen számos pontot fogalmaztatók meg, ahol változást szeretnétek elérni. Melyek lennének ezek? Amiket a Hírlevelünk leírása szerint is megfogalmaztunk, nem „Az Egyház felújítása” c. könyvvel és nem is a filmmel kapcsolatosak. Ezek a Lelkipásztori Tervünkben szerepelnek – sokkal korábban lett leírva. És már elnézést, de szinte teljesen mindegy, hogy mit csinálunk (a részleteket illetően) a sok-sok ránk váró feladat közül, és hogy mi a sorrend. A kérdés mindig az marad: birtokoljuk-e Isten Szentlelkét vagy sem? Egyáltalán ez téma-e az életünkben? Persze az állandó aktivitáshoz szokott lelket nehezen tudod leállítani, mert mindent interakciókban mér le. Csináltam-e valamit, és annak mi lett a következménye? És (főként) elismerte-e valaki (nem a jó Isten!)?

Amikor legutóbb a megújulásról beszélgettünk atyákkal, az fogalmazódott meg, hogy jók a kezdeményezések; de mi a következő lépés, értve ez alatt, hogy hova és kikkel lehet becsatlakozni a plébánia életébe? A szombathelyi ferences plébánián látod azokat az embereket, csoportokat, akik a 2. lépésként támogatni, befogadni tudják az érdeklődőket, a még nem keresztényeket, a mélyebb hitre vágyókat? Legdinamikusabban fejlődő csoportunk az AA, vagyis az Anonim Alkoholisták. Az én értelmezésem szerint azok, akik be merik maguknak és egymásnak is vállalni, hogy a Fenséges Úristen és társaik segítségével nélkül elvesznének. Hasonló közösség a szenvedélybetegek hozzátartozóinak csoportja, akik minden nap szembe-sülnek sérült családtagjaik betegségével, és újra és újra hitet tesznek a gyógyító Úr Jézus mellett. Azaz a 2. lépés helyett kezdjük előbből. A 0. lépés a mélyebb hitre jutás. Hogy mint

egy vízben fuldokló kiálttam naponta mindig meg-megújuló erővel: „Isten, te vagy nekem egyedül!” Amíg nem ez az alapja az életemnek, a kereszténységünk smink, amit a szörnyű kritikus világ azonnal lemos az arcunkról. És lehet, hogy ez az egy mondat, ez az élmény-érzés-tudat már önmagában elég is a mustármag vagy az élesztő példázata szerint, mert dolgozik bennem éjjel és nappal. És ez óhatatlanul hat a környezetemre is. És ezzel nem a tétlenséget mondom, hanem a legnagyobb és legelodázhatatlanabb feladatot: a szív megtérését, az értelem kapacitásának növelését.

James Mallon azt mondta: papként volt egy álma a plébániai életéről. A Te álmod a szombathelyi ferences plébánia életéről mi? Szeretném az embereket mosolygós, derűs arccal látni, akiknek az a boldogsága, hogy jó az Isten.

Elsőáldozók zarándoklata Vasváron

2023. május 18-án újra Vasvár adott otthont az egyházmegye elsőáldozói számára rendezett találkozásnak. Nagy lelkesedéssel fogadták a gyerekek a programokat. Stift Zoltán atya rajzzal, Kiss László atya bábozással, a verbita szerzetesek és barátai pedig zenével igyekeztek a gyermekek szívébe vésni Krisztus szeretetének üzenetét. A programot Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök atyával szentmise zárta.

Egyházmegyei Kalendárium 2024

November 11-től lesz kapható a templomokban, plébániákon a Szombathelyi Egyházmegye 2024-es Kalendáriuma.

Többek között Nagy Gábor atya, Nagy Tamás atya, Rátkai Imre atya vall újmisési jelmondatáról. Kispapjaink elmélkedései a tökéletesebb imaéllethez segítenek bennünket. Egyházmegyénk értékei között bemutatjuk a rábavidéki szlovének keresztútját, a vasszécsenyi szoborparkot és egy zalaegerszegi mozaikot is. Emellett olvashatnak riportokat és a gyermekeknek is ajánlunk olvasni- és színeznivalót. Forgassák egész évben, ajándékozzák szeretteiknek!

Támogassák a kiadvány megjelenését vásárlásaikkal!

Szent Kvirin vértanú püspök ünnepe Szombathelyen

A szombathelyi Szent Kvirin Plébánia közössége mindenkit szeretettel hív

2023. június 4-én vasárnap

Szent Kvirin ünnepére.

Program: 10.00 – Ünnepi szentmise Főcelebráns és szónok: dr. Márfi Gyula ny. veszprémi érsek

15.00 – Megemlékezés az Óperint utcai Szent Kvirin Emlékhelynél

Jelenlét és támogatás

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Jelenlét Pontot működtet a Letenyéhez közeli faluban, Zajkon. Segítséget nyújtanak az itt élő rászoruló családoknak, reményt és lehetőséget adva a hosszú távú változásra. A program zalai koordinátorával, Stan-kovics Erikával beszélgettünk célokról, lehetőségekről.

Mielőtt a zajki programról beszélget-nénk, kicsit térjünk vissza a múltba. Aki ismer Téged, az tudja, hogy hosz-szú éveket töltöttél Szombathelyen a szociális szférában, pl. segítetted a hajléktalanokat, más hátrányos hely-zetű embereket. Itt már kapcsolatba kerültél olyan egyházi szervezetekkel, mint a Máltai Szeretetszolgálat vagy az Egyházmegyei Karitás. Akkor kívül-állóként hogyan ítélted meg az egyhá-zak részvételét a szociális területen? Hogyan próbáltátok meg összehangolni a munkát? Szociális munkásként az első kapcsoló-dásom – még a 90-es években – egyházi szervezettel a szombathelyi Karitás volt. A hajléktalan ellátásban dolgoztam utcai szociális munkásként. Gyakran hallottam hajléktalan emberektől, hogy Edit néni segített, Edit néni meghallgatott. Rajtuk keresztül ismertem meg én is Győrvári Edit nénit, akinél kollégámmal mi is rendszeres „vendégek” lettünk. Sokat tanultam tőle arról, hogyan lehet szép szóval „megszelídíteni” a legmérgesebb, olykor a kilátástalanság miatt agresszív embereket is. Sok közös ügyfelünk lett, rendszeressé váltak a beszélgetéseink, a közös segítéseink.

Most már Te is a Máltai Szeretetszolgá-lat munkatársa vagy. A szervezetnek számos egyéb szociális tevékenysége is van, miért a Jelenlét Program mun-kájába kapcsolódtál be, és mint zalai koordinátor mi is a feladatod? Fontos volt számomra, hogy olyan mun-kát végezzek, amivel tudok azonosulni, amiben hiteles tudok lenni. A Máltai Szeretetszolgálat Jelenlét programja szá-momra ennek a védjegye volt. Egyébként a program 2017-ben Magyar Örökség Díjat kapott. A JELENLÉT pedig Vecsei Miklós szóhasználatában annyit jelent: jelen vagyunk a másik életében. A Jelenlét program célja, hogy újraépítse a közössé-get, a helyi szükségletekhez (diagnózis-hoz) igazított fejlesztéseket indítson el,

hidat építsen a többségi társadalom és a szegregátumokban élők között, együttmű-ködést alakítson ki a helyi intézmények-ke, szakemberekkel. Zajkon találkoztunk, ahol a Máltai Szeretetszolgálat egy Jelenlét Pontot működtet. Hogyan függ ez össze a kor-mány által indított 300 legszegényebb magyar település felzárkóztatására irányuló törekvéssel? Zajkon is a Felzárkózó települések pro-gram keretében indult a Jelenlét program, ennek a programnak a bázisa az a közös-ségi ház a településen, ahol találkoztunk. A program a település egészét célozza meg, fókuszban azonban az első ezer nap áll, annak támogatása, hogy valamennyi, a településen megszülető gyermeknek legyen esélye egészségesen fejlődni, kibon-takoztatni a tehetséget.

Miért Zajkra esett a választás? A kormányprogram határozta meg bizonyos mutatók alapján a programba bekerülő települések listáját.

A Jelenlét Programnak milyen elemei vannak, amik segíthetik az embereket? Ezek az elemek hogyan járulnak hozzá az életminőség változásához? Mi a cél? A program kiemelt célja, hogy egyetlen gyermeket se veszítsünk szem elől. A programban dolgozó családmentorok segítséget nyújtanak a várandós kisma-máknak, figyelnek az újszülöttekre és a gyermekekre, sorsukat a fogantatástól a foglalkoztatásig segítik és figyelemmel kísérik. Célunk a helyi problémák kezelé-se, a lakhatási körülmények javítása, sok esetben az életveszély-elhárítás. Munkale-hetőség teremtésével, illetve a helyi gaz-daság fejlesztésével hosszú távú célunk élénkíteni a foglalkoztatást, megélhetősi lehetőséget biztosítani. A gyermekek tehetséggondozását segítő programok közül kiemelt szerepe van a Szimfónia programnak, illetve a sportolási lehe-tőségek támogatásának. Az univerzális

programok között minden településen rendszeresen biztosított a szemészeti szű-rés és az általános egészségügyi szűrések mobil szűrőbusz segítségével.

A Jelenlét Programról tartott beszá-molódban említetted, hogy vannak ennek állandó elemei, amik minden településen azonosak, és természetesen vannak az adott településre jellemző speciális elemei is. Zajkon mi az, ami az itt élőknek gond, ami hátráltatja az élethelyzetük megváltozását? És milyen válaszokat adtatok, cselekvési terveket dolgoztatok ki a problémák megoldá-sára?

Zajkon (különösen Józsefhegyen) a rossz lakhatási körülmények jelentik az egyik legsúlyosabb problémát. Ezek megoldá-sa érdekében hosszú távon szükség lesz lakhatási beavatkozásokra, komfortfoko-zat javításra, illetve szociális bérlakások biztosítására.

A gyerekekre nagy hangsúlyt fektettek. Számukra – hosszú távon – mi jelenthet kapaszkodót, támogatást, hogy sikerül-jön kitörniük ebből az élethelyzetből? Olyan körülmények és lehetőségek meg-teremtése, amiben biztosított az egészsé-ges testi és lelki fejlődésük. Támogatás, fejlesztési lehetőség biztosítása már az intézménybe kerülést megelőző időszak-ban (óvodás kor előtt), felzárkóztatás, tehetséggondozás.

Ha előretekingtunk 20 évet, Te mivel lennél elégedett, miről számolnál be, amikor egy újabb tájékoztatóra kérnek fel? A most születő gyermekek egészséges, bol-dog felnőttekké válnak, akiknek vannak céljaik és képesek is tenni azok megvaló-sításáért.

2023. AUGUSZTUS 1-JÉTŐL HATÁLYOS DISPOZÍCIÓK

TERÜLETI ÁTRENDÉZÉS

- Hosszúperesztegi Plébániától a Jánosházai Plébániához csatolom Zalaerdőd, Keléd és Hetyefő filiákat.
- Gércei Plébániától Káld és Borgáta filiákat a Hosszúperesztegi Plébániához, Egyházashetye filiát pedig a celldömölki Szent Miklós Plébániához helyezem át.

HELYNÖKI KINEVEZÉS

- Wimmer Roland sárvári plébánost eddigi megbízatásai alól felmentve az Egyházmegye Gazdasági Helynökévé nevezem ki, és egyben megbízom a szombathelyi Zárdatemplom lelkipásztori ellátásával.

MÁS EGYHÁZMEGYÉBEN TÖRTÉNŐ MEGBÍZATÁSOK

- Schauermann János atyát öt éves időtartamra elengedtem a Kismartoni Egyházmegye szolgálatára.
- Hurgoi Sándor atyának engedélyeztem a Gyulafehérvári Főegyházmegyébe történő exkardinációját.

TANULMÁNYI SZABADSÁG

- Merkli Ferenc atyát Rómába küldöm egy éves időtartamra, doktori disszertációjának befejezése végett.

PLÉBÁNOSI, PLÉBÁNOS-HELYETTESI ÉS ISKOLALELKÉSZI KINEVEZÉS

- Székesegyházi Főplébánia plébánosává – felmentve a Kőszegi Plébánia és az Esperesi Kerület irányítása alól – Dr. Perger Gyula atyát nevezem ki, minden további megbízatása érintetlen marad.
- Kirner A. Zoltán atya, aki visszatér a Szalézi Rendben eltöltött próbaidejéről, kőszegi plébános lesz.
- Mikulyák László atyát a szombathelyi Szent Márton Plébánia plébánosává nevezem ki, ahol a domonkos szerzetesek visszaérke-zése jövő őszre várható.
- A Vasszécsenyi Plébánia új plébánosa Böjti Balázs atya lesz.
- Majlát Tihamér atyát a celldömölki Szent Miklós Plébánia új plébánosává nevezem ki, megbízva a celldömölki Szent Benedek Katolikus Iskola iskolalelkészi teendőivel.
- Orsos Zoltán atya a Kőszegi Templomigazgatóság templomigazgatója és az Árpád-házi Szent Margit Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium iskolalelkésze lesz.
- A sárvári Szent László Plébánia új plébánosa Várhelyi Tamás atya lesz, megbízva őt a sárvári Szent Miklós Plébánia irányításá-val is.
- Sárvári plébános-helyettesi minőségben Óra Krisztián atya lesz a sárvári Szent László Katolikus Iskola iskolalelkésze, rábízva a sárvári Szent Miklós Plébániához tartozó egyházközségek lelki gondozását.
- Óra Krisztián atya utódja a szentgotthárdi katolikus iskolában Vigh Balázs újmisé atya lesz.
- Köbli Tamás atyára a Szentpéterfai Plébánia vezetését bízom.
- Bodorkós Áron újmisé atya a szombathelyi Boldog Brenner János Kollégium és Iskolaközpont iskolalelkésze lesz.
- Bejczy Tibor OP a II. János Pál Szakkollégium diákjainak lelkigondozását látja el.
- Kaszás Csaba atya hosszúperesztegi plébános lesz.
- Budai Zoltán atyára plébános-helyettesi minőségben rábízom a Salköveskúti Plébánia területén Vasasszonyfa, Tömörd és Söpte filiák lelkipásztori gondozását.

ÚJMISÉSEK KÁPLÁNI KINEVEZÉSE

- Kirchknopf Gergely sárvári, Szántó Adrián körmendi, Vigh Balázs pedig szentgotthárdi káplán lesz.

DIAKÓNUSOK LELKIPÁSZTORI GYAKORLATA

- Pongrácz Benedeket a Jánosházai Plébániára, Rátkai Istvánt a celldömölki Nagyboldogasszony Plébániára helyeztem egész éves diakónusi szolgálatra.
- Féléves pasztorációs gyakorlatra Járfás Ádámot a Körmendi Plébánia, Rákos Józsefet a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébániára küldöm.

Köszöntjük egyházmegyénk jubiláns papjait!

Ebben az évben is egyházmegyénk több papja ünnepli szentelésének kerek évfordulóját.

dr. Szakony Ferenc

65. évforduló

Orbán István

Sághegyi Gellért

50. évforduló

Andor Zoltán

Kercza Asztrik OFM

dr. Martos Levente Balázs

25. évforduló

Diakónusok szentelése a Székesegyházban június 17-én

A Szombathelyi Egyházmegye mindenkit szeretettel hív **2023. június 17-én 10 órára** a szombathelyi Székesegyházba. A szentmisén Bodorkós Áron, Kirchknopf Gergely, Szántó Adrián és Vigh Balázs diakónusokat áldozópappá szenteli dr. Székely János megyéspüspök. Imádkozzunk értük!